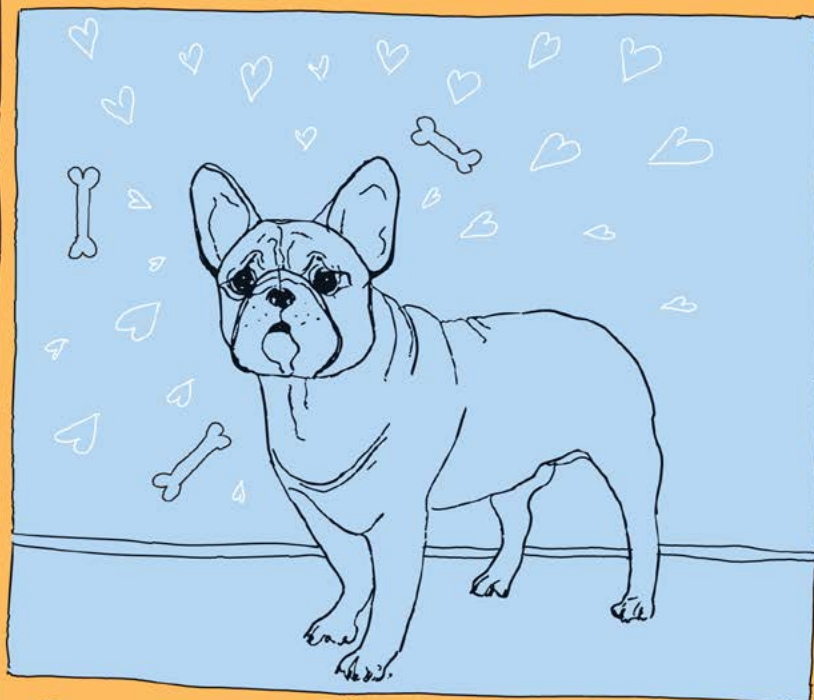

PSÍ TINDER

Petra Macková Hrochová

Randění z po(d)hledu vašeho psa

Psí tinder

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Petra Macková Hrochová

Psí tinder – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

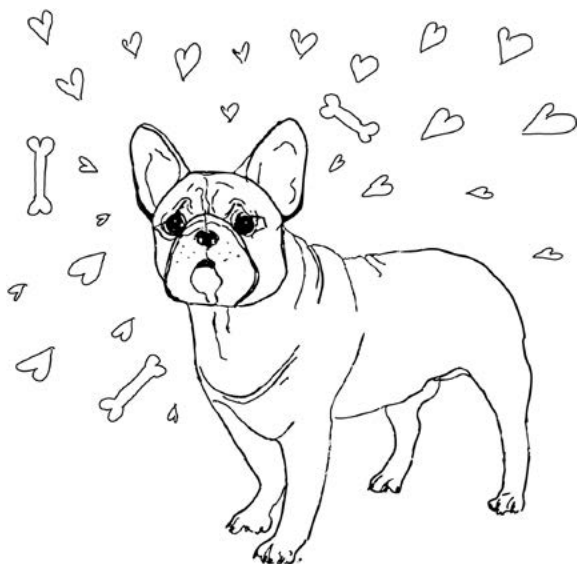

ALBATROS MEDIA a.s.

PSÍ TINDER

Randění z po(d)hledu vašeho psa

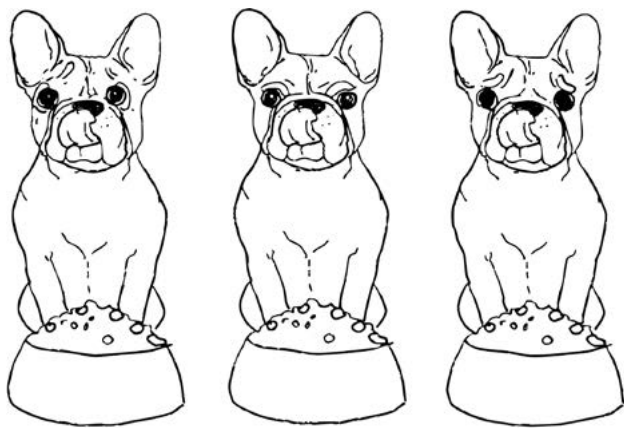

Petra Macková Hrochová

© Petra Macková Hrochová, 2019
Illustrations © Lucie Králíková, 2019
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-377-1
ISBN e-knihy 978-80-7597-411-2 (1. zveřejnění, 2019)

Každá jsme je potkaly...

EVŽEN,
LOVEC MUŽŮ

Obsah

Evžen, lovec mužů	9
Hipster Viktor	12
Galerista Robert	24
Student Štěpán	40
Solidní Norbert	57
Sportovec Daniel	83
Módní nadšenec Marek	110
Fotbalový fanoušek Honza	135
Golfista Felix	160
Správce sítě Jakub	201
Horál Petr	216
Vinař Adam	256

Evžen, lovec mužů

Narodil jsem se před třemi lety do početné rodiny, měl jsem snad pět nebo možná šest sourozenců, ale kdo by to počítal, když jsem s nimi naštěstí strávil jen první tři měsíce svého života. Znáte to, takový neodbytný pocit, že do své rodiny nějak nezapadáte, hlavně proto, že přece nemůžete být stejně oškliví jako oni! Všichni včetně mé matky a ostatních příbuzných vypadali, jako by narazili ve velké rychlosti čenicem do zdi a obličej se jim následkem toho sroloval do všech stran, nicméně jako zázrakem zůstaly ušetřeny vypoulené oči. Tělo také nemělo zrovna formu štíhlého chrta, spíš bylo podobné malému soudku piva se čtyřmi nožičkami. Myslel jsem si, že já jsem na tom podstatně lépe, tedy až do okamžiku, než si mě moje nová panička přivedla domů. Prvotní šok jsem zažil hned v chodbě, dvě obrovská zrcadla mi prozradila nelítostnou pravdu, že i já zřejmě strávím život při zemi (a to doslova, neboť naděje, že mi nohy vyrostou víc, než stačí na očichávání nejspodnějších patníků, byla ta tam), a navíc ve stejné podobě jako má matka, otec a sourozenci, všichni se pyšní cí průkazem původu a příslušností k plemenu francouzský buldoček.

Má lidská přítelkyně mě ovšem od začátku našeho společného soužití každý den hned několikrát ujišťovala, jak jsem krásný, roztomilý a úžasný. Začal jsem tomu brzy věřit, protože stokrát omílaná lež se přece stává pravdou. Nevím jen, za co se mi chtěla

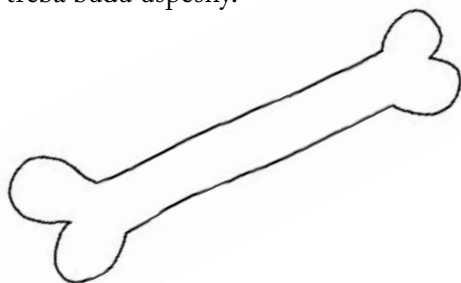
pomstít tím, že mne pojmenovala Evžen. Když to otrěsné jméno s nadšením hlásila do telefonu své nejlepší kamarádce, hned začala hlaholit jakousi přihlouplou rýmovačku „Evžen, lovec žen“. Na druhou stranu by se mi vlastně líbilo lovit nekonečné množství krásných fenek. Jak bych je na svých zavalitých nohou dohonil, sice netuším, ale to bylo vlastně jedno, jsem přece dokonale krásný, roztomilý a úžasný, tak ať přijdou samy.

Pak ale slyším: „Jenže Evžen nebude lovit ženský, pomůže mi třeba konečně ulovit chlapa.“

Hm, tak to je mi tedy úkol, když ani nevím, co to chlap je. Vzhledem k tomu, že moje panička žije sama, tak jsem se domníval, že to bylo něco, co ke svému životu bezpodmínečně potřebovala. Vidíte, ani jsem vám ji vlastně nepředstavil: je to moc pěkná a milá starší fenka, je jí něco přes třicet let. To už je v našem psím světě celkem odepsaná, ale lidi to prý mají jinak. Takže asi i z toho důvodu vypadá stále dost k světu, ovšem hodně pro to i dělá. Například se pořád něčím patlá a voní, to mě hned v novém bytě zaujalo – spousta různých vůní linoucích se ze všemožných škatulek, krabiček a flakónků. Jen nechápu, že lidé mají tak nedokonale vyvinutý čich a nepoznají, jak se stejná vůně line z osvěžovače na záchod i z krému na obličej. Ale kdoví, třeba to tak chtějí. Určitě časem musím ochutnat ten obličejový krém, panička tuhle nahlas četla složení: „Kaviárový výtažek, kakaové máslo, arganový olej...“ Asi to vylepším trochou rozmočených piškotů, sice si nedovedu představit tu chuť, ale na koberec to můžu vyzvracet vždycky. To je mimochodem moje oblíbená zábava, přejít se a pak funět, prdět a někdy i trochu zvracet. Bohužel k ní nemám dost příležitostí, má majitelka

mě krmí celkem střídmě a ani v naší společné domácnosti se nedá moc laskomin vyčenichat. Možná za to může něco, co se nazývá dieta, každý měsíc je módní trochu jiná a žádná ji ještě nepřesvědčila, že všechny jsou k ničemu, protože ona už dokonalá v mých očích dávno je. Dobře, pokud by chtěla přece jen trochu zhubnout, nabízí se varianta, že spolu budeme běhat. Myslím to tedy čistě teoreticky, představte si běžícího buldočka, to přece zavání týráním zvířat, rovnou to vylučuji.

V lidském světě jsem se setkal s více absurditami. Když jsem například udělal loužičku doma, panička se zlobila, ale když jsem počůral trávnick na terase, byl jsem rázem ten nejhodnější pes pod sluncem. V podstatě je mi jedno, kde čůrám, tak proč ne venku, když za to dostanete pochvalu a piškot. Nebo si vezměte tu krásnou situaci, jak po nás čtyřnožcích páníčci ráno v parku nadšeně sbírají naši potřebu do sáčků na exkrementy. Pozorovatel z jiné planety by z jejich horlivosti usoudil, že jim to není k hovnu, naopak, že se jedná o něco cenného, když to celou cestu vláčí a často nás za to i chválí. Promiňte, ale někdy prostě nejde použít jiný výraz, svoji paničku miluju, ale ne, tohle bych po ní fakt nesbíral! Jinak bych pro ni udělal všechno na světě, včetně toho, že jí tedy najdu toho chlapa, psi prý mají lepší čich než lidi, tak třeba budu úspěšný.

Hipster Viktor

Na psím životě ve velkoměstě je fajn, že ho můžete celý prožít v kavárnách a barech. Jsem správný zástupce svého plemene a zrovna moc netoužím po náročných výšlapech do lesa nebo po životě na statku, kde bych se o životní prostor musel dělit se slepicemi a kozami. Po pravdě řečeno mi takový život nahání hrůzu, proto jsem hned při první návštěvě kavárny věděl, že to bude něco pro mě. Sladká vůně dortů, po ránu slaninka s vejci a pohodlí plyšových křesel, decentní hudba a sem tam nějaké jídlo navíc. Stačilo se vždy bezelstně podívat na dámu u vedlejšího stolu, a už mi u čenichu přistál kousek koláče. S radostí jsem vždy doprovázel svou paničku na ranní kávu, odpolední čaj nebo večerní drink, prostě kdykoli jsem zaslechl slovo káva nebo kavárna, už jsem stál nadšeně u vchodových dveří od bytu.

Jenže život není procházka růžovým sadem, takže i k nám dorazil ten přihlouplý trend podniků, ve kterých si připadáte jako na staveništi, k sezení jsou v lepším případě k dispozici židle, které mají svou slávu dávno za sebou, v horším se sedí na krabicích od banánů nebo na dřevěných paletách. Mám sice štěstí, že mi s sebou panička nosí měkkou deku, ale co její pozadí?

To vše by ještě nebylo tak hrozné. Opravdovou tragédií je, že avokádový toast chutná jako břečka a z tofu mentálně

zvracím, kdykoli si na ně vzpomenu. Naštěstí jsem byl ušetřen ochutnávky sójového latté, ale vzhledem k tomu, že tofu má prý něco společného se sójou, raději si to nechci ani představovat. Na druhou stranu je pro lásku potřeba nějaké té oběti, takže když si panička vymyslela, že teď musíme chodit do tohoto typu kaváren, souhlasil jsem. Hlavně proto, abych jí udělal radost.

Za naši první návštěvu tohoto prudce moderního a designového místa (rozumějte čtyři nahrubo omítnuté stěny, pár chatrných židlí a lavice, které asi ukradli ve školní tělocvičně) může paniččina kamarádka, která nás vylákala se slovy: „Sem chodí všichni, prostě tam musíme jít.“ Ehm, k veterináři taky

chodí všichni, a rozhodně tam nemusím, a hlavně nechci chodit! Doma probíhaly asi dvouhodinové přípravy s cílem vypadat co nejvíc ležérně a nedbale. Sice nechápu, proč to trvalo tak dlouho, byla to ale hotová věda. Vybrat si oblečení zabralo snad hodinu, jedny kalhoty byly moc upnuté, druhé zase málo, třetí měly divnou barvu a při čtvrtých už jsem to vzdal a usnul s pocitem, že je fajn mít jen jednu srst a nemuset se pořád převlékat. Když jsem se později probudil, panička zrovna řešila účes, snažila se ze svých chlupů na hlavě (lidi jim prý říkají

vlasý) vytvořit jakýsi uzel. Zkoušela to snad desetkrát, přitom ten první výtvar už stejně neměla šanci překonat, ale i tak jí to slušelo – a pěkná kostkovaná košile dokonce ladila s mým obojkem. V chodbě mě ještě zastavila, podrbala a s piškotem v ruce prohlásila:

„Hodný Evženek, teď si nechá dát šáteček a půjdeme!“

Šáteček? Tak to zase prrrr, to jsme si nedomluvili! Jsem sice dobrák, ale proboha, co si o mně pomyslí vlčák Ron od naproti a ta pudlí kráska Jessi z vedlejšího bloku, jestli mě uvidí s tou červenomodrou příšerností se vzorkem buldočků kolem krku?! Nikam nejdu! Dobře, tak ještě dva piškoty, a pokud potkám jakéhokoli psa, budu dělat, že neexistuju. Poslední kontrola v zrcadle, panička vytáhla ještě dva tři prameny z rozcuchu na hlavě, já se při zhlédnutí svého odrazu pomodlil, abych se stal na chvíli neviditelným – a vyrážíme.

Po příchodu do kavárny jsem ihned zaznamenal převahu osob mužského pohlaví, které si byly neuvěřitelně podobné, ale po jejich bližším čichovém prozkoumání mi bylo jasné, že nešlo o příbuzné. Všichni do jednoho byli podivně zarostlí ve tváři, přičemž někteří připomínali špatně natrimovaného foxteriéra a pár z nich v obličejí vypadalo jako středně chlupatý angrešt. Až na několik výjimek měli kostkované košile (aha, proto si panička tak vybírala oblečení, možná tady za ten dress code rozdávají něco zdarma) vyhrnuté nad lokty, ležérně vystrčené jedním cípem z obnošených kalhot, a všichni bez výjimek se tvářili stylem „právě jsem přišel z lovu bobrů“. Což byla minimálně ve velkoměstě zajímavá póza, možná na to lákali

lidské fenky, které byly v kavárně samozřejmě také. Strašně se podobaly mé paničce, pár z nich pak mělo brýle podivného tvaru, které jim dodávaly vzezření o dekádu starších knihovnic. V prostoru probíhala nenucená konverzace a u baru jsem zaslechl slova jako „flat white“ nebo „aeropress“, skoro mi přišlo, že hovořili o technických parametrech přistání na Měsíci, ale ve skutečnosti se jednalo „jen“ o přípravu kávy. Tady si prostě „presso“ nedáte, natož abyste si ho chtěli osladit, to by obsluha asi omdlela, pokřižovala se a kávovar by musela nechat znovu vysvětit.

Rozhodl jsem se blíže prozkoumat své oblíbené zařízení ve všech kavárnách, lákavě svítící vitrínu. Pár zákusků je prý bezlepkových, pár bezlaktózových a všechny chlebičky nesly označení „vegan“. Hm, co to asi znamená? Vydal jsem se zpátky k paničce, která si jeden z nich právě objednala. Vyvalil jsem prosebně oči a předstíral, že pokud kousek nedostanu, určitě do pěti vteřin umřu hladu. Eh, polkl jsem tu věc, a pak už jen hořce litoval, že jsem fakt neumřel. Kde je slaninka, kde je salám, kde je sýr a máslo? Jen slušné vychování mi zabránilo sousto ihned vyzvracet na svůj nový šáteček. Měl jsem tu s ním mimochodem obrovský úspěch, všichni se na mě mile dívali a snažili se mě nalákat ke svým stolům, aby mě mohli podrbat. Škoda jen těch nechutných lákadel na talířích, ale ocenil jsem, že to byli vesměs milí lidé – a vlastně každý máme nějakou tu úchylku, tak proč by někdo nemohl být „vegan“?

Po akademické čtvrthodince dorazila kamarádka Andrea. Mám ji rád, je to milá a praktická holka, která myslí na všechno, takže její první věta zněla:

„Nazdar, Evžene, tady máš sáček psích piškotů, abys nebyl o hladu!“

Samozřejmě s laktózou a s lepkem, byl jsem zachráněn! Když jsem labužnický ujídal pátý kousek, měl jsem neodbytný dojem, že mi dámy od vedlejšího stolu nepokrytě záviděly, ale maskovaly to předstíraným nadšením, se kterým se rýpaly v jakési kaši. Po doplnění hladiny cukru jsem byl konečně schopn zapslouchat se do rozhovoru paničky a její kamarádky. Andrea líčila, jak se minulý týden seznámila se zajímavým chlapem, a hned dodala, že by bylo fajn vyjít si ve čtyřech. Panička si posteskla, že nemá s kým. No moment, já se snad nepočítám, nebo co?!

„Tak někoho sbal přímo tady, ne?“ navrhla přítelkyně. Začaly tedy nenápadně (znáte ten obrázek, jak si dvě ženské něco špitají a tváří se všelijak, jen ne nenápadně) hodnotit mužské osazenstvo kavárny.

Nakonec vyhrál vysoký, štíhlý mladík, jehož pozadí bylo vyhlášeno jako nejhezčí. Sice nevím, jak to lze posoudit, když si ho panička ještě ani neočichala, ale rozhodl jsem se jednat a vzít to za ni. Když vstával od stolu, aby si u baru dolil vodu, připlepl jsem se mu šikovně pod nohy a zaštěkal tak hlasitě, že se lekl a upustil skleničku. Panička hbitě vstala, zakřičela „Fuj!“, což si mladík s trhnutím zad vztáhl na sebe a prožil rovnou dvojnásobný šok. Okamžitě přišla omluva, jednak za mé nepřístojné chování, a taky za to, že ho tak vyděsila. Nakonec se tomu oba zasmáli a muž jménem Viktor si k nám za chvíli přisedl. Na začátku hovoru jsem byl vítaným tématem, ale když

jsem za pár minut už svoje jméno neslyšel tak často, rozhodl jsem se, že se oddám spánku. Probudil jsem se v okamžiku, kdy si panička s Viktorem zrovna domlouvali schůzku na nadcházející víkend.

Plánované rande bylo analyzováno s kamarádkami do nejmenšího detailu snad víc než vylodění v Normandii, přípravy probíhaly každou volnou chvíli a v den „D“ se opět opakovala mně důvěrně známá scénka s vybíráním oblečení, bot a účesu. Co vám budu povídat, raději jsem to zase zaspal. Po probuzení jsem netrpělivě běžel ke vchodu, panička si to však vyložila mylně a se slovy „Evženku, ty už se těšíš na šáteček, vid?“ mi připnula k obojku novou fialovo-zelenou kostkovanou hrůzu. Světe div se, už jsem to neprožíval tak dramaticky jako minule a spíš se radoval, že si s Viktorem domluvila schůzku v parku, když bylo venku tak hezky.

Hned při uvítání se mladík hrnul k paničce a políbil ji na tvář, moc se mi to nezdálo, trochu jsem vrčel, ale když jsem viděl, že to vedlo k oboustranné spokojenosti, další protesty jsem si rozmyslel. Šli jsme parkem, oba mí vodiči byli sice oblečení ve sportovním a na nohou měli tenisky, nicméně návrh paničky, že půjdou po mírně rozblácené cestě směrem k opuštěné lavičce, se setkal s odmítavým postojem, protože Viktor „nechce narušovat ekosystém parku přílišným vměšováním“. Sice jsem vůbec netušil, co tím myslí (panička byla podle výrazu taky mimo), ale řekl to tak přesvědčivě, že jsme si k mé smůle následně zašli asi kilometr. Konečně vytoužená lavička a pauza, doufal jsem, že mi na chvíli dají pokoj, abych si mohl trochu vydechnout.

Místo toho, aby se věnovali sami sobě, začal ten mladík rozebírat můj obojek a šátek:

„Víš jistě, že to nejsou produkty dětské práce v zemích třetího světa?“ tázal se káravě. Samozřejmě následovala přednáška o světových problémech, kterou jsem úspěšně zaspal. Panička byla asi okouzlena jeho vědomostmi a na závěr se k němu na lavičce docela tulila (samozřejmě ne víc než ke mně, když jsme jen spolu). Viktor navrhl, abychom si všichni zašli do jeho oblíbené kavárny na nábřeží, prý „to není daleko a snad to ujde i Evžen“. Jako já? Nechci machrovat, ale dost mě podceňoval. Asi za hodinu jsme dorazili na místo, cesta by normálně trvala tak deset minut, ale naschvál jsem ji protahoval očicháváním patníků a zkoumáním nároží. Zdálo se mi to, nebo byl ze mě ten mladík už trochu nervózní?

Kavárna byla přesně dle Viktorova vkusu, na nábřeží pár rozvrzaných židlí, na stolech kamínky nasypané do lahví od okurek coby dekorace a hosté mi připadali na chlup stejní jako před pár dny v tom minulém podniku. Ihned jsem jim však připočetl drobné plus, u vchodu měli misku s čerstvou vodou pro psy. Prý byla speciálně přefiltrovaná. Nevím, rozdíl od té z kaluže byl minimální, možná ta kalužovka měla trochu lepší chuť.

Viktor se dal s paničkou do vášnivé debaty, než jsem však stačil postřehnout téma, přemohla mě únava a nepomohlo ani to, že po nábřeží chodily zajímavé psi i lidské fenky. Prostě když musíš, tak musíš, pro spánek to u mě platilo dvojnásob. Probral jsem se až ve chvíli, kdy mě panička vybízela k odchodu se slovy:

„Evženku, vstávej!“

Mátožně jsem vyšel na ulici a moji dva lidští společníci se zase rozloučili tím divným oslintáváním v obličejí (my psi to taky občas děláme, ale rozhodně ne tak dlouho).

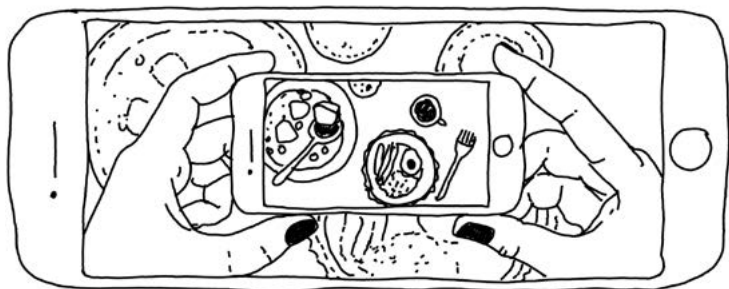
Pár dnů nato se jednoho víkendového večera u dveří našeho bytu objevil Viktor, v ruce držel jakýsi balíček s čokoládovými bonbony z kakaových bobů, na které zaručeně nebyl použit chemický postřik (jasně, jediný rozdíl mezi normálním zemědělcem a biozemědělcem je, že ti druzí stříkají pole v noci), a už mezi dveřmi se omlouval, že nepřinesl květinu, protože nechce podporovat ožebračování pěstitelů v Ekvádoru. Jako výmluva, že ji prostě nestihl koupit, to bylo spíš slabší, nicméně byl vpuštěn do bytu.

Úplně jsem vám však zapomněl vylicít, co tomu předcházelo. Ten den jsme totiž s paničkou už ráno vyrazili do veganského obchodu nakoupit suroviny na večeri. Sortiment mě nezaujal vůbec, zato já zaujal téměř průsvitnou prodavačku s výrazem nekonečné vesmírné lásky v obličejí, takže mi nabídla k ochutnání novinku: veganské psí granule a paničce slevu při odběru jejich většího množství. Jestli jsem si doposud myslel, že nejhorší, co jsem kdy ochutnal, bylo tofu, tak se mu tímto veřejně omlouvám. Tohle byla jiná liga, něco jako sušené tofu s pilinami, po pár přežvýknutí jsem to pro jistotu vyzvracel té dobré duši na boty z ekokůže. Nešlo to jinak, bál jsem se, že nás nemine pořízení té nechutnosti, bylo mi jasné, že panička už v hlavě sumíruje, jak by to asi oslnilo Viktora. Po této zkušenosti jsem si sedl k východu a odmítal se hnout. Naštěstí jsme za

pár minut zamířili zase domů. Přípravy pokračovaly hledáním receptů na internetu a dlouhou diskuzí s Andreou po telefonu, ta se však kupodivu netýkala jídla, ale spodního prádla a výběru dalšího oblečení.

Má dvounožkyně to prostě nechtěla podcenit, tak se zavřela snad na hodinu do koupelny a musím říct, že jí to fakt slušelo.

Večere už byla nachystaná, a teď vám konečně můžu vylíčit, jak to probíhalo. Jídlo mělo asi úspěch, Viktor ty sójové kostky s quinoou moc chválil, já jako slušně vychovaný pes neškemral, nevím tedy, jak to chutnalo (ale zavánělo to hodně divně, proto jsem nedělal psí oči). Mírnou změnu jeho hlasu jsem vycítil až tehdy, když mu panička připravovala kávu, docela se rozhorlil, byla z kapslí, a pokud to tedy nevíme, tak hliníkové kapsle zatěžují planetu a bla bla bla (následovala jeho oblíbená přednáška aneb můj čas na šlofika). Celkem už mi ten mudrc lezl

docela na nervy, lidská dáma mého srdce z něj sice byla ještě na oko docela nadšená, ale cítil jsem, že už to taky trochu opadává. Nakonec spolu skončili v ložnici. Ozývaly se odtamtud divné

zvuky, ale nesměl jsem se tam jít podívat, protože mě zamkli v obýváku, což jsem pokládal za docela velký podraz.

Začal jsem se nudit, ale naštěstí mne napadlo, jak moc měl Viktor rád svoji kostkovanou košili, a co je jeho bylo vlastně už tak trochu i moje, když se k nám takhle vetřel na noc. Našel jsem ji pohozenou na zemi a hned mi připadalo, že potřebuje trochu vylepšit. Nosil díry na kalhotách, tak proč ne i na košili? Aby to bylo stylové, vylepším to trochou slin a chlupů navrch, neboť jsem pečlivý a vím, že žádná práce se nesmí jen tak odbýt. Dílo mi zabralo snad dvě hodiny. Poté jsem nad výsledkem spokojeně usnul, ale ještě ráno se stihl přesunout do svého pelíšku, aby byl moment překvapení o to větší.

Řeknu vám, že to tedy opravdu překvápko asi bylo. Roze-spalý Viktor si nejdřív natahoval trenýrky, pak ponožky, kalhoty, nátělník a konečně došlo i na košili. Oblékl si ji a rozpačité se prohlížel v zrcadle, byl dost rozhozený a místo úpravy přerůstajícího vousu začal hystericky křičet, že mu ten zatracený pes zničil košili z biobavlny (ani v rozčilení nezapomínal svoje dobré úmysly s naší planetou patřičně zdůraznit). Panička přiběhla a začala ho uklidňovat, určitě to půjde vyprat a ty díry mu zkusí zašít. Při její šikovnosti opravdu odvázná věta, pak si asi sama uvědomila, že jehlu s nití naposledy držela na povinných hodinách pracovní výchovy na základní škole, tak dodala, že mu ji prostě zaplatí. Otočila se rázně na mě a s větou: „Fuj, Evžene, zlobivý pejsek!“ mi vyčinila, jenže já na ní už poznal, že se jí nad vyšilujícím Viktorem zvedají koutky a ze všeho nejvíc se jí chtělo smát. Nakonec se hipster trochu uklidnil a rozhodl se, že z košile odstraní jen chlupy a na ranní schůzku

do kavárny vyrazí prostě tak, jak je. Ono mu nic moc jiného ani nezbyvalo.

Po jeho trochu uspěchaném odchodu panička ihned zavolala Andree a vylíčila jí tu dokonalou scénku, jejímž jsem byl hlavním dramaturgem. Přesně jak jsem předpokládal, prý málem dostala záchvat smíchu, když viděla Viktora oblečeného v té děravé a oslintané hrůze. Nemile ji překvapilo, že je jako chlap taková hysterka, a noc popsala jako spíš průměrnou. Nevím, jak kdo, ale já se v noci dobře bavil.

Viktor se celý den neozýval, panička si myslela, že stále přetrvávalo jeho naštvání kvůli té zničené košili. To ještě netušila, že večer zavolá, jestli se může za půl hodinky zastavit. Přišel a tvářil se kupodivu docela vesele. Byl jsem z toho překvapený i já. Co mě ovšem doslova posadilo na zadek bylo to, že z kapsy vytáhl balíček mých oblíbených pamlsků a se slovy „Hodný Evženek“ mě začal krmit. Konsternovaně jsme na něj zírali a on jen dodal, že se mu ranní pracovní schůzka vydařila hlavně proto, jak byl klient doslova nadšený designem jeho košile, takže si padli do noty a získal hlavně díky tomu zakázku na dovoz fair-trade kávy. Že se ze mě stane ještě módní návrhář, to jsem opravdu nečekal.

Ale chtěl paničce říct ještě jednu věc, která souvisela s jeho obchodem. Musí teď odletět za pěstiteli do Hondurasu. Samozřejmě by byl rád, kdyby ho doprovodila, nicméně si byl vědom, že i ona měla pracovní, a hlavně soukromé (významně se podíval na mě) závazky, takže to asi nebude vůbec jednoduché, aby to nějak skloubili. Navrhl, že by si mohli na pár týdnů

dát pauzu, a pak se uvidí. Lidská dáma mého srdce na to kupodivu celkem bez protestů přistoupila a po pár zdvořilostních frázích vypoklonkovala Viktora z bytu.

Zdalo se mi to, nebo jsem po zabouchnutí dveří uslyšel úlevné vydechnutí? Tohle asi bude mnohem delší pauza, řekl bych doživotní. Jo, Viktore, možná mi ty tvoje chytré řeči o kávě budou trochu chybět, ale fakt jen nepatrně, protože já ji nepiju, a panička s potěšením zůstane u kapslí. A možná se taky vrátíme do klasické kavárny, kde voní dorty plné lepku a laktózy, kde na chlebičky dávají šunku a slaninka od vajec křupe na kilometr daleko. Jdu se na to vyspat.

Galerista Robert

Zdalo se mi, že panička po Viktorovi příliš netruchlí. Začali jsme spolu opět žít náš život plný procházek a kaváren, ale přece jen jí leželo v hlavě, kde sbalit nějakého lepšího chlapa. Rozhodla se tedy přijmout pozvání umělecky založené kamarádky Karolíny na vernisáž mladých výtvarníků v jedné zastrčené galerii na okraji města. Nápad se mi docela líbil, jsem společensky založený a tihle umělci občas přivedou docela pěkné fenky.

Ale znáte to, vždycky když se na něco začnete těšit, musí se objevit nějaký ten zádrhel. První nastal v momentě, kdy panička zjistila, že se místo konání nachází na konečné linky tramvaje číslo 22, tudíž bude lepší použít městskou hromadnou dopravu a vyhnout se tak podvečerní páteční zácpě, kdy se snad všichni rozhodnou opustit město, jako kdyby měli přes víkend chytit v širším centru minimálně mor. Spíš jsem ale paničku podezíral, že si chtěla po náročném týdnu dát nějakou tu skleničku vína, což by jako řidička nemohla. Párkrát už jsme spolu tramvají jeli, takže jsem tak nějak začal tušit, co mě čeká. Jedna skupinka cestujících se začne tvářit, že pes je hrozně „fuj“ a určitě bude celou cestu příšerně páchnout nebo slintat (haha, jsou to většinou ti samí, kteří deodorant neviděli ani z rychlíku, a navíc když otevřou pusy, tak by člověk pomalu potřeboval proti poprsání deštník). Naštěstí jsou vyvažováni

poměrně různorodými typy lidí, kteří se mě vždy snaží pohladit, nebo jim minimálně nevadím. Abych nezapomněl, existují ještě jedni poměrně hlukově výrazní pasažéři, nevychované dětičky, jejichž řev a jekot rve mé citlivé ušní bubínky. Myslím, že v přepravním řádu to s těmi náhubky nějak popletli, mnohem víc by to většina lidí pro klid a pohodu při cestování ocenila u té posledně jmenované skupinky.

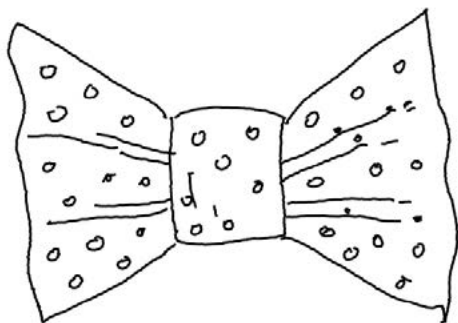
Měl jsem naštěstí pár dní na psychickou přípravu, věnoval jsem se hlavně zvýšené konzumaci piškotů v naději, že si cukrem obalím nervy a tu dlouhou cestu (rozumějte víc než 30 minut) v tramvaji zvládnu přežít. Panička se místo psychické přípravy věnovala opět fyzické stránce věci, opakovala se etuda vyházení všeho oblečení ze skříně (proboha, vážně toho má tolik?!), zkoušení kombinací před zrcadlem, marné povzdechy „stejně nemám co na sebe“ a hodiny u počítače. Výsledkem bylo, že u nás dvakrát zvonil kurýr s balíčkem, ve kterém byly, ano hádáte správně, další šaty. Začínám mít o paničku strach, jestli netrpí nějakým chorobným shromažďováním věcí, na druhou stranu jsem si oddechl, že nepřišel další šáteček na obojek a já z toho tentokrát možná vyvážnu o něco lépe než minule.

Nastal konečně pátek, panička po příchodu z práce zahájila přípravu. Nakonec volba padla na osvědčené „staré“ šaty, které se mi zdály k nerozeznání od těch nových, ale možná byl rozdíl ukryt v nějakém detailu, který psům a mužům zůstává navždy zatajen. Vyčesala si své krásné vlasy do culíku, vybrala si boty, v nichž bych ji předběhnul i já, a doufal jsem, že si do kabelky nezapomněla přibalit náplastí na puchýře jako minule. Nechtěl bych pak dva tři dny poslouchat, jak si odrovnala nohy a že

příště už si vezme jediné pohodlné boty (to by mě zajímalo jaké, když žádné takové nevlastní). Čekal jsem trpělivě u dveří, když vtom lidská dáma mého srdce vytáhla novou krabičku, kterou jsem nezaznamenal v žádné zásilce. Začal jsem tušit něco nekalého. Nebyl to šáteček, ale malý motýlek místo obojku. Červený s bílými puntíky. Hlavou se mi honilo, že když budu předstírat infarkt nebo náhlou nevolnost, tak bych taky mohl být doveden k veterináři, kde by mi minimálně strčili do zadku čípek. Takže ten motýlek byl vlastně docela půvabným doplňkem, že jo?

Vydali jsme se na nedalekou zastávku, kde už čekal houf lidí, z nichž některým koukalo z očí, že se s radostí porvou o to, kdo vlezle do zadýchané tramvaje jako první. Já jsem k nim opravdu nepatřil, takže mě musela panička po dvou schůdcích vynést (samozřejmě že nikdy, když jedu já, na nás nevyjde nízkopodlažní spoj, abych mohl elegantně nastoupit sám). Hned na uvítanou mě oslovil jeden z bandy mladých výrostků:

„Hele, čokl, kterýho přejel parní válec, hahaha.“

Shodou náhod to byl ten nejošklivější z nich, s nejmíc pupínky v obličejí a s podivně obtaženými legínami místo kalhot. Být jim, začnu u sebe, ale nejsem tu od toho, abych rozdával dobře míněné rady. Navíc ho k jeho směle zchladila zřejmě jeho dívka svým komentářem:

„Ty jsi ale debil, je to sladouš, a jak roztomile chrochtá!“

Já, a chrochtat? Celou dobu jsem si myslel, že jen hlasitě dýchám. Byl jsem z toho úplně rozhozený. Mám na toho obehávaného omezence vrčet, nebo vyjádřit sympatie vrtěním ocasu té dobré duši? Vyřešil jsem to po svém a přitulil pod nohy své paničky, která si stihla ukořistit volné místo k sezení. Naštěstí se jednalo o podvečerní spoj a trasa tramvaje nelemovala okolí žádného hypermarketu s mlékem v akci, jinak by mi ještě hrozilo umlácení francouzskými holemi starších spoluobčanů. Jízda hromadnou dopravou má svoje značná úskalí, ale tentokrát můj sluch kupodivu trpěl pouze skřípáním vozu v zatáčkách a díkybohu s námi necestovala žádná malá ječící lidská mláďata, takže aspoň něco pozitivního.

Zhruba po půl hodině jízdy jsme konečně dorazili na točnu a vystoupili na čerstvý vzduch. Taky vám přijde nejlepší to první nadechnutí, když vylezete z tramvaje? Tady na okraji velkoměsta jsem navíc neomylně rozpoznával pachy dále, přece jen východní Asie byla blíž, než by pes tušil. Panička vypadala trochu zdrchaně, a tak jsem se rozhodl dodat jí elán a kousek ke galerii popojít po trávníku. Taková venkovská romantika. Zatáhl jsem silněji za vodítko a jaksi jsem trochu zapomněl, že si lidská dáma mého srdce vzala boty, co vypadají jako nižší chůdy.

Nuceně sebou šklubla svým směrem, jedna z lodiček zůstala zaseknutá v tramvajové koleji a ona skončila v legrační póze s jedním kolenem na zemi. Schytl jsem to výhrůžným zvoláním:

„Evžene, fuj!“

Aneb každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán. Naštěstí jsem u ní nezaznamenal žádnou tekoucí krev, jen mírně odřené koleno a roztržené silonky (vzhledem k jejich ceně mi bylo jasné, že těch litovala nejvíc). Zezadu se náhle vynořil jakýsi muž středního věku, který jí elegantně pomohl zpět na obě nohy a vyprostil i její botu z kolejí.

„Nestalo se vám něco?“ vyjádřil obavy a dali se spolu do řeči. Dotyčný se představil jako Robert a panička mu děkovala s tím, že není opilý, jen netuší, co to toho psa popadlo. (Toho psa? Já snad nemám jméno nebo co?) Skoro mě to urazilo, takže jsem se rozhodl, že je minimálně pár dalších minut budu oba ignorovat a půjdu si po svých, což ale na vodítku a s tím obojkem ve tvaru motýlku šlo dost špatně. Nezbylo mi než si vyslechnout mužovu nabídku, že by se má majitelka mohla očistit a upravit v jeho nedaleké kanceláři. Vtom se rozezvonil mobil v její kabelce – volala kamarádka Karolína, kde prý sakra vezíme, že už na nás čeká snad čtvrt hodiny. Panička prosila o strpení, za pár minut dorazíme, ať si dá v galerii zatím nějaké víno.

„Vy jdete do galerie?“ překvapeně se zeptal Robert a podivil se nad tou náhodou, protože on tam jde také a v okolí několika kilometrů je tady v zapadákově jen jediná, takže nám rovnou

prozradil, že tu pracuje jako galerista a výstavu bude ten večer uvádět.

Na místě už nervózně podupávala Karolína. Nedivil jsem se jí, že se zatím neodvážila vstoupit do přeplněného sálu. Když zahlédla Roberta, její tvář se rozveselila a přátelsky se s ním uvítala. Asi se odněkud znali, tak jsem snad nemusel mít strach, když mě měla pohlídat, zatímco se panička v jeho doprovodu odebrala do kanceláře ve vedlejší části budovy. Byl jsem z toho ale stejně nervózní, Karolínu jsem raději dotáhl až ke dveřím (nebyl to zase takový problém, váží snad třicet kilo i s postelí) a nenápadně jsem špicloval, co se dělo uvnitř. Moje lidská přítelkyně si odložila kabelku na jednu ze židlí a odešla na toaletu. Nezaznamenal jsem žádný podezřelý pohyb ze strany Roberta, což mi dovolilo se trochu vzdálit (dobře, uznávám, že mě zaujala vůně čehosi z venkovního grilu), ale uši jsem měl stále v pohotovosti a vyslechl jsem rozhovor v neškodném duchu.

„Vy se zajímáte o umění, nebo jste přímo umělkyně?“ vy-
zvídal Robert.

„Ne, to ne, pracuji jako PR manažerka v jedné větší firmě,“
odvětila mu s horlivým dodatkem, že o umění se zajímá vel-
mi, hlavně o to moderní. Ehm, nechtěl jsem být příliš rýpavý,
ale u nás v bytě jsem zaznamenal jen pár reprodukcí z IKEA
a nemohl jsem se zbavit dojmu, že zrovna tohle ten umění
milovný muž nemyslel.

Když spolu vyšli z kanceláře, přivítal jsem paničku tak
vroucně, jako by byla pryč minimálně dva roky. Zdálo se mi,

že na můj šprýmek s trávníkem a romantikou už trochu zapomněla.

„Mohla bych prosím vzít dovnitř i Evžena?“ sladce poprosila galeristu a ujistila ho, že není čeho se bát, protože jsem slušně vychovaný a nic nezničím. Muž se zatvářil víc než skepticky, asi jsem na něj z nějakého neznámého důvodu příliš nezapůsobil. Nechtěl ovšem mé majitelce oponovat, takže moji přítomnost v hlavním sále galerie s úšklebkem povolil. Podezíral jsem ho, že měl spíš strach o jakési hromady suti v atriu, které spojovalo hlavní a vedlejší budovu. Na krásně zelené trávě vystávaly zbytky stavebního odpadu, rezavé trubky, kusy betonu a zkroutené dráty. Nejdřív jsem vůbec nechápal, proč si před vernisáží alespoň trochu neuklidí. Byli to sice umělci, ale naložit zbytky po stavbě by snad mohli zvládnout.

Pak jsem od dvojice mladíků vyslechl jejich nefalšovaný údiv, prý netušili o umístění díla tak významného umělce právě v této poněkud zastrčené galerii. Došlo mi, že ta ohyzdnost bude nejspíš umělecké dílo. Snad paničku nenapadne si něco podobného pořídit domů. Zlatá IKEA! Oči mi z důlků málem vylezly podruhé, když jsem spatřil, kolik nul na konci stálo na cenovce tohoto skvostu. Za to bych do konce života mohl být živý na vyzrálé svíčkové, občas to proložit kaviárem a mé lidské přítelkyni by ještě zbylo i na šampaňské!

V hlavním sále už téměř nebylo k hnutí, ale díky Robertovi (ano, vypadá to, že může být i k něčemu dobrý) jsme se uchýlili do volného rohu a vyslechli si jeho úvodní slovo k vernisáži. Chválil přítomné umělce za jejich boj s konvenčností a odvahu

jít proti obvyklému pojetí krásy, čímž vlastně otevírají nám ostatním nové obzory. Svoje obzory jsem začal otevírat již pouhým zkoumáním těch tří mladíků a jedné dívky, které označil za mladé umělce. Vypadalo to, že bojovali proti konvencím už jen svým vzhledem – mladíci si byli podobní, bledí, se špatným sestříhem a v tmavých košilích, dívka vynikala bujnou hřívou plnou jakýchsi dredů a zajímavými kruhy v uších. Robert se zřejmě hodně rád poslouchal (panička má asi pro tyhle typy slabost) a z proslovu se stala dlouhá přednáška. Jenže mě už začínal pomalu, ale jistě tlačit močový měchýř. K mé smůle si mých signálů druhá strana vodítka vůbec nevšimala, takže jsem musel situaci vyřešit poněkud nestandardně. Hned vedle mě bylo v rohu cosi ze svařených kovových dílů, uvnitř se ztrouchnivělým kusem dřeva a s názvem *Zkáza lesa*. Když zkáza, tak teda pořádná! Oběhl jsem nenápadně dřevo a ulevil si za něj. Nikdo si toho nevšiml, uff.

Zákon schválnosti ale funguje neomylně, ihned po mém úlevném aktu nám bylo dáno svolení k prohlídce děl, včetně atria a venkovních prostorů. Na druhou stranu jsem se s prázdným močovým měchýřem mohl plně soustředit na různá plátna, většinou s motivem prapodivných čar a cákanců. V podstatě díla, která můžete pojmenovat jakkoli, protože si v tom každý najde, co bude chtít, ale bez vznešených jmen jako *Nekonečné utrpení* nebo *Emigrant duše* by to asi nebylo úplně ono. Když v tom uvidíte stále jen čáry a cákance, tak jste prostě pouhý křupan a kulturní barbar, to by vám zdejší společnost rychle vysvětlila.

Já i panička jsme se raději tvářili, že vidíme ve všem všechno. Tudíž když jsem u *Zkázy lesa* spatřil malou loužičku, dělal

jsem, že tam byla odjakživa a k instalaci neodmyslitelně patřila. Dílo doznalo velkého obdivu přihlížejících, jen Robert a mladý umělec na sebe nechápavě zírali – asi nedovedli pochopit tu pravou podstatu uměleckého počinu. Prostě kudy chodím, tudy esteticky vylepšuji své okolí. Téměř jsem se nadmul pýchou, ale pak jsem si uvědomil, že mě osobně nikdo neobdivoval. No co, všichni velcí umělci byli za svého života vesměs zneuznaní.

Vernisáž se vlekla snad ještě dvě hodiny, má dvounožkyně si hodně povídala s Robertem a já si stihl dát šlofika pod haldou stavební suti v atriu (pardon, pod instalací *Dějinný vývoj*). Vida, k něčemu to bylo dobré, vrhalo to pěkný stín a byl pod tím chládek. Když už došlo zteplalé víno a nebylo co grilovat (pár dobrých duší mi nabídlo kousek masa, ale neoslovila mě marináda, tak doufám, že mi nebude špatně), nabídl Robert paničce odvoz zpět do centra. Aby to nebylo moc dotěrné, přišel s nabídkou i za Karolínou.

„Ne, jsi moc hodný, já tady musím ještě něco důležitého projednat,“ tvrdila a vyzvala nás, ať jedeme sami. Spiklenecky u toho na paničku mrkla.

Robert přitom s Karolínou určitě nepočítal dopředu, jeho auto se hodilo maximálně pro dva dospělé vepředu a pro beznohé děti na zadních sedadlech. Nicméně já jsem se vzadu celkem pohodlně usadil na kožené, měkké sedačce. Možná ho přece jen vezmu na milost, vkus na auta docela měl a já cestuji moc rád. Jen raději nevystřkuji hlavu z okénka jako někteří moji psi kamarádi, ale to je spíš z estetických důvodů. Přece jen lépe vypadá povlávající hřívá afghánského chrta než moje

oči zaražené do hlavy a připlácle uši na zátylku. Po pár stech metrech jízdy jsem začínal litovat, že jsem vyškemral to maso s podivnou marinádou, a cítil jsem, že jaksi vůbec nevoním. Střevní plyny udělaly svoje, už to nešlo zastavit. Snažil jsem se alespoň tvářit, že se vůbec nic neděje.

Panička už věděla, že bude následovat zvukový doprovod, takže se snažila zachránit situaci poznámkou o zajímavé hudbě v rádiu a zda může trochu přidat na hlasitosti. Navrhla také, že v autě je poněkud horko, a stáhne si tudíž okénko, jestli to Robertovi nebude vadit. Chvilí neodpovídal, už jsem se začínal bát, že zemřel na použití mých biologických zbraní hromadného ničení, naštěstí se po přívalu svěžího vzduchu trochu vzpamatoval a jen pokývnul na souhlas.

Cesta prázdným městem celkem rychle utekla a už jsme byli před naším domem, lidská dáma mého srdce zvolila poněkud zvláštní formu poděkování za svezení a pozvala Roberta k nám domů na čaj (v jedenáct hodin večer se snad čaj nepije ani u anglické královny). Snažil jsem se ji varovat štěkotem u dveří. Rozhodně to nebyl dobrý nápad, protože až tenhle milovník umění uvidí tu její slavnou sbírku z IKEA, tak vyskočí z okna. Za vchodovými dveřmi nastala ovšem pro mě zcela nečekaná situace, ti dva se začali rovnou olizovat v obličejí a ještě si u toho odhalovali různé části těla. Jak to dopadlo, úplně nevím, protože nejdřív na mě přistála pánská košile, přes kterou jsem nic neviděl, a pak mě dokonce zavřeli do chodby. Slyšel jsem jen podivné zvuky (možná si opravdu s úděsem prohlížel ty obrazy, ale kdoví). Ze začátku jsem je doprovázel táhlým vytím, což mě tak vyčerpalo, že jsem usnul.

Vzbudil jsem se, až když mě Robert nad ránem překračoval v chodbě, což mě vedlo k instinktivnímu stisknutí. Naštěstí pro nás oba jsem se mu do jeho lýtka netrefil. Trochu podrážděně zavrčel (aha, doteď jsem se domníval, že to je výsada jen nás psů) a rozloučil se s paničkou se slovy:

„Určitě se musíme v příštích dnech zase vidět, ozvu se ti.“

Na jednu stranu jsem byl rád, že konečně vypadl, na druhou jsem upozoroval spokojený úsměv na tváři mé lidské přítelkyně. V tuhle brzkou hodinu, a ještě o víkendu, už nešla spát a netrpělivě se pokoušela dovolat Karolíně. Marně, všichni slušní lidé byli takhle brzy ještě v posteli nebo teprve přicházeli z baru.

Kolem poledne se paničce konečně povedlo kamarádku zkontaktovat, povídaly si snad hodinu a zbystřil jsem jen dotazy: „Má přítelkyni?“

Pak pozitivní vývoj: „Hm, hm, takže je asi sám.“ (To má majitelka pronesla se zřetelnou stopou radosti v hlase.) Společně vymyslely, že bude nejlepší Roberta překvapit a zahrát na jeho uměleckou strunu, takže nám Karolína pošle pozvánky na chystanou aukci uměleckých děl. Problém nastal v momentě, kdy panička vyhrkla:

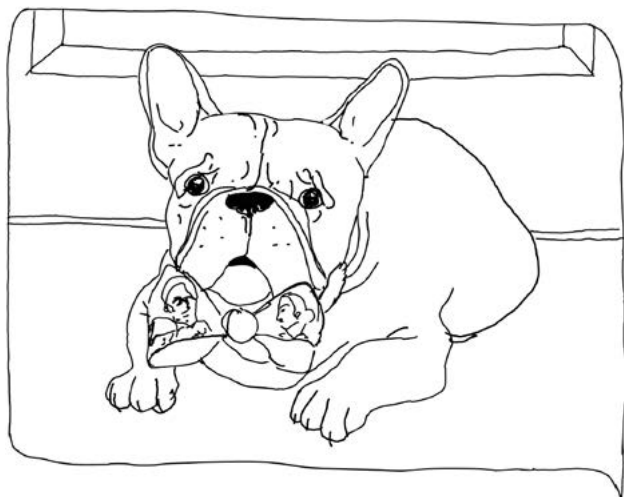
„Evžen ale nemůže zůstat doma sám!“

Ještě to tak, jsem snad nějaká rohožka, abych čekal pořád v chodbě?! Chtěl jsem jít taky na aukci! Sice mi hrozilo, že zase obdržím nějaký příšerný doplněk na obojek, ale už jsem si

zvykl, a navíc jsem byl docela zvědavý, co taková aukce vlastně obnáší. Nakonec se paničce povedlo Karolínu přesvědčit, aby zařídila i mou VIP psí vstupenku.

Kamarádka ji sice ještě varovala, že první rande by měl iniciovat muž, ale asi netušila nic o tom, že první rande už dávno proběhlo za dveřmi našeho bytu, takže nějaká pravidla letného ořukávání už byla stejně k ničemu.

Robert se schůzkou na aukci navíc s radostí souhlasil a galantně na oplátku pozval paničku (a mě samozřejmě taky) po jejím skončení na večeři. Aukce se konala za tři dny v centru

NAŠE PRVNÍ AUKCE ♡

města, v prostorách rozlehlého paláce. Při vstupu mi připadal tak rozlehlý, že i moje buldočí majestátnost se rázem trochu ztrácela. Na uvítanou vlepil galerista paničce pus a omlouval se, že ji nestihl vyzvednout autem (tsss, chlapče, vidím ti do svědomí, určitě ses bál, že budu cestovat i já, a s patřičným pachovým doprovodem). Poté jsme se všichni odebrali ke vstupu, kde na mě sice celkem udiveně pohlíželi, ale nikdo si nedovolil navrhnout, abych zůstal v šatně, přece jen jsem měl taky vstupenku.

Ve velkém sále plném lidí jsem se snažil tvářit patřičně sebevědomě a důstojně. Pomáhal mi s tím i nový motýlek. Tentokrát jsem ho vynesl hrdě, protože jeho motiv připomínal Picassovo modré období a tomu tihle lidé zatraceně rozuměli. Robert vyfasoval placku s číslem a zasvěcoval paničku do tajů dražby. U toho pultíku na pódiu stojí licitátor, který bude řídit celé aukční odpoledne a přiklepávat jednotlivá díla novým majitelům. Důležitý je i aukční katalog, kde jsou uvedena čísla děl a program aukce. Nejzajímavější věci prý přijdou na řadu až zhruba v polovině. On sám si vybral dvě zajímavé sochy a jeden pěkný obraz, který by údajně rád věnoval paničce do bytu (ha, sbírka z IKEA ho přece jen nenadchla). Prvních pár obrazů se vydražilo téměř za vyvolávací ceny, málem jsem nudou usnul paničce na klíně. Pak začaly padat podstatně větší částky a mezi dražícími se strhl alespoň trochu živější ruch. Licitátor se oháněl kladívkem a celá dražba zdárně odsýpala.

Na pódium přinášeli zhruba osmdesátou položku, obraz s depresivním motivem opuštěného nádraží v podivném rámu, který měl být jeho plastickou součástí a tvořit jeden objekt.

Umělci se záměr zrovna moc nepovedl a část rámu s rachotem spadla na zem. Hrozně jsem se lekl a překotně jsem sebou trhnul tak šikovně, že jsem štouchl Roberta do paže. Tomu strachy z kousnutí (byl jsem v tom fakt nevinně, tentokrát jsem mu nechtěl zkřivit ani vlasek) vyletěla nahoru ruka, zrovna ta, v níž držel dražební číslo. Najednou se ozvalo:

„Sto padesát tisíc potřetí! Pro pána v zadní řadě s číslem 260!“

Robert si zděšeně uvědomil, že to bylo právě jeho číslo a že jaksi omylem vydražil něco, co ani trochu nechtěl, a na vytoužená díla už mu nezbyla ani vindra (jen jestli si nebude muset vzít půjčku i na tohle). Chtěl jsem ho uklidnit, že mu třeba dají slevu za ten nepovedený rám, tak jsem se na něj vroucně podíval. Nezdálo se, že by to nějak pomohlo. Panička se ho snažila taky trochu povzbudit, prý je ten obraz moc zajímavý (aneb jak slušně vyjádřit, že je něco sice děsně odpudivé, ale nemůžete to říct naplno).

Galerista nicméně zachoval dekorum až do konce aukce a po jejím skončení šel domluvit podrobnosti k platbě. Musel jsem uznat, že v tomhle byl frajer a nechtěl se vymlouvat, že šlo nehodu a o obraz ve skutečnosti neměl zájem. Cestou na večeri byl poněkud zamlklý, má dvounožkyně se snažila celou situaci trochu odlehčit a vyprávěla mu, jak by spolu mohli vyrazit na prodloužený víkend, že by ji mohl ukázat nějaké zajímavé galerie. Trochu ho to vzpružilo a začal opět básnit o svém milovaném umění a o mladých umělcích s nepřekonatelným talentem, které zastupuje a v budoucnu o nich určitě ještě

uslyšíme. Nechtěl jsem rozdávat nevyžádané rady, ale měl by je hlavně naučit pořádně připevnit rám k obrazu. Během večeře v restauraci plné moderního umění jsem se snažil chovat velmi způsobně, což se mi dařilo až do momentu, kdy mě v polospánku číšník polil vodou z karafy. V úleku jsem se po něm ohnal, ale uznajte, že zcela právem. Naštěstí to bral s humorem a víc než na mě nadával na příšerné servírovací sklo, které sice navrhl známý umělec a úchvatně vypadá, avšak mělo jednu malou vadu, voda končila často všude jinde jen ne ve skleničce.

Po jeho odchodu do bezpečné vzdálenosti si Robert posteskl, jak je to hrozně těžké, když si lidé umělců vůbec neváží. Panička jemně oponovala, že i umění by mělo mít nějakou užitnou hodnotu. To tedy říkala ta pravá – sbírka nepohodlných lodiček byla velkým důkazem jejího vztahu k užitné hodnotě. Ještěže my psi neumíme někdy mluvit. Po večeři galerista paničku doprovodil pěšky až k našemu vchodu, políbil ji a postěžoval si:

„Promiň, miláčku, jsem hrozně unavený, pojedu raději k sobě domů.“

Zdalo se mi, že z toho byla panička trochu smutná, ale nalila si v kuchyni skleničku vína (z praktické láhve nevyhlila ani kapku, u Pálavy by to ostatně byla docela škoda) a za mé vydatné pomoci se jí dobrá nálada pomalu vracela.

Druhý den zazvonil u dveří v odpoledních hodinách kurýr s obrovským balíkem. Proboha, snad to nebude skříň na další šaty! Nicméně po rozbalení bylo jasno. Zhmotnil se u nás ten vydražený obraz z aukce, který v našem obývacím pokoji působil

ještě ošklivěji než v aukční síni. Byl u něj přibalený dopis, kde se Robert vyznával ze svých pocitů – prý má dojem, že oba mají rozdílný pohled na životně důležité otázky, týkající se umění a estetického vnímání světa. Nicméně by byl rád, kdyby si na něj panička uchovala pěkné vzpomínky, a proto se jí rozhodl darovat právě tento obraz. Následovaly plytké fráze ve stylu „ať se ti daří a jsem rád, že jsem tě poznal“.

Lidská přítelkyně uronila pár slz (ten obraz zase tak hnusný nebyl, aby kvůli tomu brečela, nechápu to!), které ovšem po telefonátu s Karolínou přešly ve vztek. Byli jsme informováni, že pan galerista to hrál na obě strany a umělecky se vyžíval i v randění s dredatou malířkou z vernisáže. Ta ho nakonec asi díky svému nekonvenčnímu postoji ulovila (nekonvenčnímu postoji v umění, aby bylo jasno).

Tak jsme si zase zbyli jen my dva. Vlastně počkat, ještě tu byl ten obraz. Vynikal úžasně nepraktickými rozměry, takže jediným schůdným řešením se zdálo být pověsit ho do společné chodby bytového domu nebo ho někomu věnovat. Prozatím zůstal na zemi, možná ho trochu umělecky upravím. Okousal bych nejradši ten rám. Mám přece umělecký talent a myslím, že paničce to nebude ani trochu vadit. Zdá se mi to, nebo jí k srdci příliš nepřirostl?!

Student Štěpán

S paničkou jsme se po pár dnech vrátili do našeho zjetého stereotypu vstávání-venčení-jídlo-práce nebo spánek-venčení-víno-jídlo. Abyste tomu dobře rozuměli, položku práce měla na starosti lidská dáma mého srdce (no a taky položku víno, co si budeme povídat, po té práci si skleničku nebo dvě fakt zasloužila) a položku spánek já, přece jen ještě u lidí nevymysleli moc pracovních pozic, kde by si mohli vydělat na psí granule pro nás čtyřnožce tím, že by si dali šlofika.

Dvounožkyně pracuje v docházkové vzdálenosti od našeho domu, což víc než vítám. Cestou se oba projdeme a prý to má pozitivní vliv na snižování stresu. Mám dojem, že hlavně v pondělí, kdy moje dvounohá velitelka chodí do kanceláře podstatně klidnější než většina jejich kolegů a kolegyně. Kanceláře se nachází v moderním komplexu budov, v podstatě to vypadá jako taková lepší prosklená králíkárna. Nicméně musím říct, že naše agentura (teambuilding fakt pomáhá, i já se cítím jako nepostradatelný týmový hráč, připravený podávat skvělé výkony, především v oblasti škemrání jídla v kuchyňce, chrápání na pohovce v oddechové místnosti nebo v cupování faktur) má nejhezčí prostory v posledním patře s rozlehlou terasou a pěkným výhledem na město. Ne že bych přes zábradlí tak daleko dohlédl, ale ta terasa je skvělá – nemusíme pokaždé sjíždět výtahem, abych se vyvenčil, stačí občůrat nějaký ten

květináč. Když kytky uhyne, tak se nahradí novou, však se to rozepíše klientům do cen našich služeb.

Naše firma se zabývá komplexním řešením v oblasti PR a marketingu (to jsem vyčetl ve firemní brožurce) a moje dvou-nožkyně zde zastává důležitou roli „PR specialist and consultant“. Sice nevím, co to vlastně znamená, ale v podstatě mi přijde, že se živí povídáním s ostatními lidmi a tukaním do klávesnice notebooku. Proč si vybrala právě tuhle firmu? Tak to je přece jasné, prostory jsou „dog friendly“, to v praxi znamená, že tady mám dva chlupaté kamarády, Olivera a Sušenku. První jmenovaný je obtloustlý světlý labrador. Toho občas škádlím, že je jediným psem v širokém okolí, který je tělnatější než já (jeho pán ho ale uklidňuje, že není tlustý, pouze hodně prostorově výrazný). Co se škádlívá, rádo se mívá, platí i u nás dvou, navíc naše společné chrápání už má parametry sladěného orchestru a společně vyžebáme i víc jídla. Psi holku Sušenku nelze popsat jinak než jako hyperaktivního blázna. Zřejmě za to může její původ – je to čistokrevná, mladá pitbullice s krátkou rezavou srstí a zelenýma očima, ve kterých je neustále vidět touha po pohybu a dobrodružství. To si nejčastěji kompenzuje tak, že zpoza rohu překvapuje různé poslíčky, donašeče pizzy a občas

i nějakého toho klienta. Zaskočení nebožáci jsou většinou na pokraji smrti vyděšením. Zřejmě netuší, že jediný způsob, jak vás pitbull může zabít, je umazlení k smrti. Sušenka miluje všechny a všechno, jen dost dobře nechápe, že ne každý její lásku opětuje.

Vzpomněl jsem si na jeden výborný příklad, kdy naše firma chtěla být progresivní, takže se kromě vstřícnosti ke psům pokoušela blýsknout i nálepkou „cat friendly“. Bylo to asi hlavně proto, že jedna z nejlepších obchodnic měla doma angorskou kočku a firemní benefit v podobě „kočka na pracovišti“ ji měl nalákat, aby prodloužila smlouvu.

Do té doby jsem kočky moc neznal, v parku jsem občas zahlédl jejich stín a vždycky mi připadaly hrozně nafoukané. Pokaždé když se s nimi nějaký pes pokoušel sprátelit a nadšeně za nimi běžel, vyskočily na strom a začaly popuzeně prskat. Já jsem to ani nezkoušel, přece si nestrhám nohy kvůli někomu, kdo o seznámení evidentně vůbec nestál. Jednoho slavného dne do hlavní chodby nakráčela obří chlupatá koule s překrásnou šedostříbrnou srstí, blyštivým obojkem a arogantním výrazem. Chtěli jsme ji s Oliverem přátelsky pozdravit a trochu si ji očichat. Bezelstný labrador na to šel zezadu, a než se vzpamatoval, obdržel pořádný sekanec do čumáku. Vytřeštil jsem oči a raději se schoval pod stůl. Chudák Oliver, žalostně zavyl a dal se na ústup. Ta chlupatá bestie se jmenovala Kleopatra, byla snad dvakrát větší než já a asi tak stokrát mrštnější. Během dopoledne nás ještě různě provokovala, třeba okusovala naše pamlsky nebo nám schválně svými drápy škrábala potah pelíšků. Ani jeden jsme nesebrali odvahu jí v tom zabránit.